

РОСИЦА

Брой 1. -- год. I-ва

21. ноември 1936. г.
— СЕВЛИЕВО —

МЕСЕЧНИКЪТ НА УЧЕНИЦИТЕ И УЧИТЕЛИТЕ ОТЪ СЕВЛИЕВСКА УЧЕБНА ОКОЛИЯ

АДРЕСЪ: ОКОЛИЙСКАТА УЧИЛИЩНА ИНСПЕКЦИЯ ВЪ ГР. СЕВЛИЕВО

Редактира -- Комитетъ

АБОНАМЕНТЪ:

За България . . . 10 лв.
За Странство . . . 40 лв.
Отдѣленъ брой . . . 2 лв.

ЗА ЧИТАТЕЛИТЕ НА В. „РОСИЦА“

Драги ученички и ученици,

Пиша ви тия редове така, както се пише на познати, на свои хора, на близки. Често обикалямъ вашитъ родни селища и се радвамъ на случая да бжда между васъ. И сега, когато вие сте далечъ отъ мене, си спомнямъ съ радостъ вашитъ живи очи, любопитния ви погледъ, хубавитъ ви отговори по всички учебни предмети. И виждамъ, какъ се свиватъ сърдцата ви, какъ се търкалятъ съзритъ по бузитъ, когато прочетете или чуете, че нѣкой е страдалъ. Зная и колко сърдечно се радвате, когато нѣщо весело, радостно залъже учебната ви стая. Познати сж ми вашитъ радости и скърби, желаниа и купнежи. Стремя се да проникна въ всѣко кѣтче на вашитъ сърдца и души и отблизо да видя, що става въ тѣхъ. Прекланямъ се предъ усилията на вашитъ учители, които даватъ всичко свое, за да станете добри граждани и достойни тѣхни замѣстници въ колелото на живота.

Всѣкога, когато съмъ билъ между васъ, съмъ преглеждалъ вашитъ домашни и класни работи и съмъ се удивлявалъ на чудно остроумнитъ ви отговори. Последнитъ сж ми посочвали голѣмото духовно богатство, което криятъ въ себе си едни отъ васъ и колко много е потрѣбно, то да бжде използвано за развитието на други.

Деца сте на една и сжца околия, която крие въ себе си неизброими богатства и красоти. Чеда сте на една и сжца, богато надарена земя, но не се познавате, не знаете, колко много сте силни и какви чудеса бихте могли да направите съ общи усилия. Между васъ въ този моментъ не сжществува никаква духовна връзка, не се намира нищо, което да ви привърже единъ къмъ другъ. И затова, когато напустнете родното си село и училището, вие не ще имате нито единъ споменъ, който тѣй ясно да ви връща къмъ вашето хубаво ученическо минало.

Вие се нуждаете отъ повече радостъ, отъ по-гольми криле, които ще ви позволятъ да летите свободно надъ живота и да го победите, да станете негови творци, да станете здраво въ ржцетъ си вашето бждаще. По-гольма, по-изобилна свѣтлина трѣбва да огръва сърдцата и душитъ ви, по-гольма любовъ трѣбва да закрѣпя сжщитъ. Бждещето е ваше, и вие ще трѣбва да растете не само тѣлесно, но и умствено, и нравствено. А кой ще ви даде тази радостъ, тази любовъ, този растежъ? Покрай училището, което ви се преподава, и въздействието, което упражняватъ върху васъ учителитъ, вие ще порастете още и съ помощта на

хубавото и полезно четиво. А такова ще намърите въ дългоочакваното отъ васъ вестниче „Росица“.

Ето го, то е вече между васъ! То жслае да влѣзе въ всички ржце, да намърѣ любезенъ приемъ въ всѣки ученически домъ. То иска да бжде посрещнато съ отворени обятия, да бжде стоплено, да бжде погалено, да бжде прочетено! То иде да ви разкаже, колко многообразенъ е животътъ, колко много и колко неизчерпаеми сж знанията изъ различнитъ науки. То иде да ви попѣе за земнитъ радости и да изплаче скърбитъ въ свѣта. Срещнете го съ радостъ и довърѣе!

Неговитъ страници ще бждатъ запълнени съ най-хубавото четиво, което може да подслади и вложи смисълъ въ живота ви, да обогати умоветъ, да облагороди сърдцата ви, да накрани жадуващитъ за повече свѣтлина ваши душички, да ви принуди да се влюбите въ родния ви езикъ и земята, що ви храни. „Росица“ ще бжде ваше вестниче, защото въ него ще четете най-много това, което вие сами сте написали. Отъ него ще очаквате да чуете още най-новото отъ наукитъ, що ви се преподаватъ; най-хубавото, което сж създали нашитъ поети, най-забавнитъ ребуси, задачи и т. н. Или изобищо, всѣки отъ васъ ще намърѣ въ вестничето онова, което най-много го интересува.

Бихъ желалъ да видя вестничето скѣтано, поставено въ вашитъ библиотечки или скрито между другитъ спомени отъ ученичеството ви, та, когато единъ денъ порастнете и разгърнете страницитъ му, да си спомните за вашитъ другари, за вашитъ учители, за училището и радостнитъ ви занимания и игри въ него, да си спомните за веѣко кѣтче отъ класнитъ стаи, коридора и двора, които криятъ едно малко отъ вашето минало . . .

Да заживѣемъ, драги ученички и ученици, съ мисълта, че „Росица“ ще ни носи ежемесечно най-хубавата радостъ, най-сладкитъ минути въ сегашни дни. Да чакаме деня на неговото излизане като истински духовенъ празникъ за насъ, за нашитъ родители и близки! И дано, тѣй както се струятъ и пвнятъ бистритъ води на Росица въ подножието на Балкана, тѣй да се струятъ радостта и съзритъ, родени отъ възторга, що ще буди въ душитъ и сърдцата ви вестниче „Росица“. Дано!

Вашъ познатъ
Денчо Геневъ

Ст. Планина — в. Мазалатъ

РОСИЦА!..

Това не сж капкитъ, що въ ранна утрѣна висятъ по тревитъ и цвѣтата. Не е и име на дете-момиче, най-благородното отъ всички женски имена.

Така се нарича рѣката, що събира водитъ на всички изворчета по севернитъ склонове на Кадемлия. Мара-Гидикъ и Юмрукчалъ.

Източно отъ Кадемлия, точно подъ хижа „Мазалатъ“, дълбоко нѣкжде въ необятната гора-лабиринтъ, тамъ, където слънчевъ лжчъ не прониква, е видѣла бѣлъ свѣтъ първата водна капка — зародиша на р. Росица.

Като детски сълзи сега, при

мжка и радостъ, при мжгла и слънце, бликатъ тамъ росни капки, скачатъ отъ камъкъ на камъкъ, отъ скала на скала, разбиватъ се на воденъ прахъ, губятъ се въ шумака, излизатъ наново, събиратъ се съ други и трѣгватъ пакъ по нанодолището, безъ цель, безъ посока.

Тѣй се ражда рѣката, която краси Севлиевския край.

Слизайки отъ Балкана, тя приема водитъ на своитъ помалки сестри: Багарешица (надъ „Лжгтъ“), Нигойчевица (въ с. Стокитъ) и Видима (при „Чакала“).

Прави следъ това завой

Севлиево — р. Росица

около „Севлиево“, просича скалитъ на „Крушевски баиръ“ и чрезъ Янтра, дава водитъ си на Дунава.

Росица е артерия, безъ която пулсътъ на Севлиевския подбалкански край би престаналъ да тупти.

Вмѣсто чиста кръвъ, тя носи отъ сърдцето на Балкана бистра вода — жизненъ сокъ за тревитъ, цвѣтата, птичкитъ и децата.

Зиме съ леда си, а лѣте съ топлитъ си води, тя внася голѣма радостъ въ живота на децата.

Тѣй я обичатъ, защото до насита могатъ да тичатъ голи по пѣсцитъ ѝ, или пѣкъ, съ зачервени ржце и премръзнали крака, докато деня трае да се пѣрзаятъ по леда ѝ.

За тѣхнитъ родители, обаче, които трѣбва да приготвятъ хлѣбъ, тя не е вече мѣсто за игра, а неизчерпаемъ

изворъ на енергия — жива сила.

Отъ самитъ поли, почти до билото, гдето е кацнала хижа „Мазалатъ“, има вече стругове за гаванки, солнички и др.

По-долу е работилницата за дървени издѣлия на трудовата горска кооперация „Багарешица“.

На половинъ километъръ отъ нея е горскитъ домъ, където всѣки туристъ или пѣтникъ въ жсна вечеръ намира приютъ.

Непосрѣдствено следъ горскитъ домъ, отъ другата страна на р. Росица, срѣдъ поветъ и кѣпина, скрити за погледа на окото отъ високи букови дървета, сж разположени зданията на барутната фабрика „Росица“.

Следватъ следъ това на всѣки 4-500 метра воденички, тукъ-тамъ стругове, стружни, тепавици, валевици, точила и други.

Овчарче

Обичамъ, мамо, обичамъ Овчарче младо да бжда, Въ полени, китни засмѣни Овчиди вакли да вода.

Росица гдето се вие Катъ змия, между върбитъ; Гдето росни китки си кичатъ Следъ залъзъ слънце, момитъ!

Тамъ азъ кавалче да взема, Самъ пѣсенъ да си подема: За днитъ, мамо, грижовни, За мжки черни, народни.

И мойта пѣсенъ да хвъркне Катъ птичка волва въ небето, На всжде радостъ да прѣсне, На вси да сгрѣе сърдцето!

Обичамъ, мамо, обичамъ Овчарче младо да стана, Съсь пѣсенъ да си живѣя, На пѣсенъ, мамо, да стана! . . .

Недѣлчо Тинчевъ

Между м. Валевици и с. Стокитъ, тя ярави голѣмъ завой, който съкратенъ чрезъ тунелъ дава въ с. Стокитъ голѣмия падъ — мѣстото на бждащата електрическа юзина, която ще дава енергия не само на Севлиево и Габрово, но и на други селища въ Сев. България.

Такава има и сега на р. Росица, подъ с. Батошево, която дава не само свѣтлина, но и енергия на много работилници въ Севлиево и Габрово.

Продължавайки своя пѣтъ тя дава животъ на много мелници още, зеленчукови градини и др.

Росица? ! . . .

Това е неуморна труженица, която откакъ свѣтъ свѣтува, безъ суетни подбуди, дребнави похвали и награди, създава блага на населението отъ нашия край.

Символъ на чистота, красота, благородство и трудолюбие, тя напълно оправдава името си!

„Росица“ е кръстено и настоящето вестниче — рожба на децата-ученици отъ Севлиевската околия.

Дано то се метне на своята кръстница! . . .

10. XI. 1936 год.

с. Стокитъ

Ник. Митевъ

Есень

Есень златокоса, Дрипана и боса Отъ страна покрайна Вечъ при насъ довтаса.

Гони пойни птички Небето затъми, Гори, поля шари Съ килими пѣстрини. Орачъ съ бодри крачки Къмъ нивата лети. — Бързай, зима иде — Пѣстра есень шепти. Същаме, че тѣга Въ сърдцата ни кипи; А есень сълзи рони Кѣже роднитъ земи.

Марийка Радоева

II „б“ кл. Севлиево